

til den almindelige borgerlige Straffelov" ved en Dagsorden, hvori det erklærede denne Lovs Udstedelse for stridende mod Grundlovens § 25.

Men skjøndt det — som det vil ses af den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger Sp. 1492 — var en udtrykkelig Forudsætning for Grundlovens § 25, at den foreløbig udstedte Lov „altid maatte forelægges den umiddelbart følgende Rigsdag, uden hvis Bekræftelse Loven bortfaldt“, og skjøndt de to nævnte foreløbige Love ikke havde opnaaet denne Rigsdagens Bekræftelse, men vare forfaste af Folkethinget, lod Regjeringen dem dog vedblive at bestaa, idet den opstillede den Fortolkning, at Forelæggelsen af en foreløbig Lov ikke kunde ske ved nogen Anden end ved Regjeringen efter Kongens Bemyndigelse, og idet det som Følge deraf hævdede, at Folkethingets Forkastelse af de foreløbige Love savnede retslig Betydning, fordi disse Love vare Thinget forelagte ikke af Regjeringen, men af et af Thingets Medlemmer.

Efter denne Fortolkning vilde det have været naturligt, om Regjeringen hurtigst mulig selv havde opfyldt den Pligt, som den efter Grundlovens § 25 har til at forelægge den følgende Rigsdag de foreløbig udstedte Love. Men det var saa langt fra Tilfældet, at Regjeringen Aar efter Aar tværtimod undlod at forelægge disse Love for den ene af Rigsdagens Afdelinger, for Folkethinget. Den forelagde dem gjentagne Gange i Landstinget, men dette Thing undlod — som Thingets Formand bemærkede ved Slutningen af Rigsdagssamlingen 1886—87 — „under Tilslutning fra eller i alt Fald indirekte Billigelse af de paagældende Ministre“, at behandle Lovene til Ende og oversende dem til Folkethinget. Derefter ophævede Regjeringen ved foreløbig Lov af 15de April 1887 Loven af 5te Mai 1885 og ved foreløbig Lov af 19de Juni 1888 Loven af 2den November 1885, uden at disse Love nogeninde, medens de var i Kraft, havde været Folkethinget forelagte af Regjeringen.

En saadan Fremgangsmaade maa Udvalgets Flertal (M. Albertsen, Fr. Bajer, F. Bøjsen, S. Holm og Holstein-Ledreborg) anse for aldeles utilstedelig. Det kan kun opfatte dette som et Forsøg paa at forholde Folkethinget dets grundlovmæssige Ret til at tilkjendegive sin Mening om en foreløbig udstedt Lovs fortsatte Bestaaen. Kan en Regjering, som har Støtte i den ene af Rigsdagens Afdelinger, udstede foreløbige Love og opretholde dem, saa længe den finder rigtigt, uden at den anden Afdeling af Rigsdagen ved enten at faae dem forelagte af Regjeringen eller af et af sine egne Medlemmer, kan faae Leilighed til at tilkjendegive sin Mening derom, da er Grundlovens Bestemmelser om, at den lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, fuldstændig betydningsløs.

Folkethinget kan ikke nøies med, at foreløbige Love forelægges det til Efterretning, efter at de ere ophævede, det maa kræve, at de forelægges det til Beslutning, forsaavidt de er gjældende, naar Rigsdagen samles.

Paa det nærværende Tidspunkt finder Udvalgets Flertal ingen Anledning til at gjøre nogen Indstilling til Folkethinget angaaende de forelagte Love. Men det maa paa Thingets Vegne tage alt fornødent Forbehold med Hensyn til den Fremgangsmaade, Regjeringen har fulgt.